

Het Co-ouderschap

**Het
Co-ouderschap**

LUCIDE

Aika Naguibova

2022 Brave New Books

Disclaimer

Dit verhaal is fictie met thrillerelementen.

Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de fantasie van de schrijver of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen of achtergronden berust op louter toeval.

Schrijver: AIKA Aybeniz Naguibova

Coverontwerp: Joeri De Combe

ISBN: 9789464484182

© Aybeniz Naguibova AIKA

www.bravenewbooks.nl

1 JURGEN

26 augustus 2021

‘Zet jij de serie over Hera en Zeus op?’ vraag ik.

‘Ja hoor,’ zegt ze en ze loopt de living in.

Ondertussen pak ik chips en wat drank voor ons in de keuken.

De radio staat zachtjes aan en ik hoor het nieuws:

“In de nacht van vrijdag op zaterdag is er ingebroken in het vaccinatiecentrum in de buurt van Grenspark Kalmthoutse Heide. Er zou een flinke voorraad vaccinaties zijn gestolen. Vooral de spuiten zijn verdwenen. Ondertussen, na een grondige zoektocht, hebben wij twee heroïneverslaafden gevonden in een van de bunkers van de Kalmthoutse Heide met alle spuiten en vaccinaties van het centrum in hun bezit. Bij deze is de zaak gesloten.”

Jezus, wie doet nu zoiets? denk ik bij mezelf.

Ik zet de radio uit en verlaat de keuken richting zetel. Ik kruip tegen haar aan en onze serie begint.

De serie gaat over Hera en Zeus, twee Olympische goden. Volgens de mythe gaat Zeus vreemd en heeft hij meerdere bastaardzonen. Hierdoor neemt Hera wraak en ontstaat er een oorlog tussen de oppergod en de godin. Een oorlog waar alle goden op de berg Olympus, maar ook al het leven op aarde, bij betrokken raken.

In de loop van seizoen twee val ik tevergeefs in slaap.

...

2 SOFIA

De rolluiken staan halfopen en de zonnestralen komen zachtjes door de spleetjes.

Ik voel de warmte op mijn gezicht. Zachtjes open ik mijn ogen en kijk ik voor me uit. Op de achtergrond hoor ik de vogeltjes zingen.

‘Jongens, wees eens een beetje rustig want mama Sofia is aan het slapen,’ hoor ik Sam tegen de jongens zeggen.

Ik sta op en dek mijn bed op. Vervolgens druk ik op de knop zodat de rolluiken omhooggaan en de zonnestralen volop de kamer binnenkomen.

Hm heerlijk, denk ik bij mezelf terwijl ik het raam openzet. Ik verlaat de kamer en op de trap zeg ik: ‘Knibbel knabbel knuisje, wie zit er in mijn huisje? Zijn dat kleine kinderen?’

Ik hoor de jongens gillen en giechelen, dus ik ga verder: ‘Hebben ze al kleine dikke vingertjes? Nom nom nom!’ en ik storm de trap af.

Ze lopen in het rond en gaan al lachend naar de living. Ik loop ze achterna en geef ze om de beurt een knuffel en een kus.

‘Goedemorgen lieverd,’ zegt Sam.

‘Morgen mijn liefste,’ antwoord ik en ik geef hem een kus op zijn voorhoofd.

‘Heb je goed geslapen?’ vraagt hij.

‘Ja hoor, schat. Hebben jullie al gegeten?’

Hij knikt. ‘En ze zijn alle vier aangekleed zodat jullie aan de geschenken kunnen beginnen.’

‘O, dank je lieverd! Ik ga snel eten en dan begin ik eraan met de kinderen.’

‘Dat is goed liefje, ik hou die zotte bende van ons nog even bezig.’

‘*Good luck*,’ zeg ik.

Wij zijn een samengesteld gezin. Sam heeft een zoon Tibo en een dochter Emma uit zijn vorige huwelijk. Ik heb twee zonen, de tweeling Leonard en Laurens. Het kan soms een drukke bedoening zijn, maar ik geniet er enorm van.

Terwijl Sam met de kinderen naar buiten loopt, pak ik wat te eten voor mezelf. Zoals gewoonlijk crunchy chocolade met bosbessen en aardbeienyoghurt. Ik neem een hapje en sluit mijn ogen. Heerlijk die samensmelting van yoghurt en chocolade.

‘Mama!’ Leonard stormt binnen.

Daar gaat mijn moment, denk ik lachend bij mezelf. ‘Ja schatje, zeg het eens.’

‘Gaan we al beginnen met knutselen? Nu? Ik wil nu, mama.’ Dringt hij aan.

‘Even geduld lieverd, mama haar me-time is bijna over, en dan gaan we knutselen. Eten is een primaire behoefte. Dat je snap je toch wel, hè schatje?’ vraag ik.

Leonard pakt me vast. ‘Ja mama. Eet smakelijk en kom mij halen zodra je klaar bent,’ roept hij vrolijk.

‘Ja, mijn engel,’ zeg ik tegen hem. Ik neem nog een lekkere hap van mijn ontbijtje en denk: wauw wat een prachtig wijs kind is hij toch. Hij is acht jaar en respecteert mijn behoeftes.

Na mijn ontbijt ruim ik de tafel af en loop naar buiten.

‘Oké kiddo’s, kom maar alle vier aan tafel, wij gaan knutselen!’ roep ik.

Zonder enig antwoord stormen ze met zijn vieren de keuken binnen en nemen plaats aan de eettafel.

‘Ik heb voor iedereen een wit A4’tje en die gaan we plooiën tot een boekje. Zo gaan wij kaartjes maken voor de mama’s en mama’s plus,’ leg ik de kinderen uit. ‘En ik heb nog een

cadeaubon voor iedereen. Wanneer jullie klaar zijn kunnen jullie het moederdag cadeau afgeven. Is dat een leuk idee?’ vraag ik.

‘Ja!’ roepen ze alle vier luidkeels en ze beginnen onmiddellijk met tekenen en kleuren op de kaartjes.

Na een hele namiddag knutselen is het alweer bijna etenstijd. Ik zie Sam al een beetje ijsberen omdat ik nog steeds geen eten aan het maken ben.

‘Wat is er schatje?’ vraag ik hem. Al weet ik wel wat er is.

‘Euh niets,’ zegt hij. ‘Heb je trouwens al enig idee wat wij gaan eten?’

‘Goh niet echt, je mag maken wat je wil,’ zeg ik met een brede glimlach.

‘O, moet ik iets maken?’

‘Ja, dat mag wel lieverd. Dank je wel. Dan kan ik mij verder bezighouden met de kinderen.’

‘Euh ja, oké. Ik ga eens zien wat ik kan maken,’ zegt Sam dan.

Ik knipoog naar hem en kijk naar de kindjes. ‘Oké schatjes van patatjes, zijn wij klaar om te stoppen?’ vraag ik, want ik zie dat ze klaar zijn.

‘Ja mama! Ja Sofia!’ roepen ze terug.

Ik verzamel alle cadeautjes en zet ze klaar om in te pakken. De kinderen kijken toe en bewonderen hun eigen werkjes. Terwijl ze dat doen, zeg ik: ‘Kom, wij gaan even buitenspelen tot papa Sam klaar is met eten maken.’

En met zijn vijven lopen we naar buiten.

3 DIE AVOND

‘Slapen ze al?’

‘Ja, ze zijn vrij direct in slaap gevallen,’ zeg ik tegen Sam.

‘Hoe gaat het met de open wond op Leonards hoofd?’ vraagt hij.

‘De dokter heeft het proper gemaakt en er speciale plakkers op geplakt, dus het komt wel goed, schatje.’

‘Gelukkig maar.’

‘Trouwens, dank je wel voor het eten, schatje. Dat was heel lekker.’

‘Graag gedaan.’

‘Ik ga mij nu klaarmaken voor werk, goed liefje?’ Ik geef Sam een zoen.

‘Ja dat is goed, schatje.’

Ik loop de badkamer binnen en begin mij uit te kleden. Ik ga zitten op de rand van het bad en zet het bad aan.

Ping!

Ik krijg een berichtje van Lucas. Snel pak ik mijn mobiel en lees zijn berichtje:

Geen idee.

Hoe bedoelt hij, geen idee? Ik begin te typen: *Heb je niet gezien hoe Leonard die open wond op zijn hoofd heeft opgelopen?*

Nee misschien gevallen.

Lucas, dat is een serieus gat in zijn hoofd! Hij heeft zonder twijfel hevig gebloed. Hoe kan je dat nu niet hebben gezien?! Hoe durf je te liegen over zoiets? Wat is er gebeurd?

De woede borrelt in me op. Mijn kind loopt een open wond op en hij weet niet eens wat er aan de hand is? Hoe kan je nu zo zijn! *Wordt er wel goed voor mijn kinderen gezorgd?* vraag ik me af. Ze komen ook vaak met kapotte kleding terug en hun huidje is niet verzorgd... *Kalmeer*, denk ik bij mezelf. Je bent gewoon kwaad. Er is niets aan de hand.

Ping!

Weer een berichtje van Lucas: *Ja sorry Sofia, het was een accidentje.*

Accidentje? stuur ik terug.

Ja ze waren aan het fietsen en Leonard viel. Zo heeft hij die open wond op zijn hoofd opgelopen.

Lucas, omdat je eerst deed alsof je neus bloedde, vind ik het nu moeilijk om jouw verhaal te geloven. En vorige maand hebben ze wel tot twee keer toe gezegd dat jij ze met de riem hebt geslagen. Ze hadden allemaal blauwe plekken!

Dat is niet waar, en sorry sorry, durfde het niet te vertellen, stuurt hij terug.

Dat is raar, de vorige keer heb je direct gebeld toen Laurens' arm uit de kom was omdat je er te hard aan had getrokken. En dit durf je niet te vertellen?

Sorry sorry, zal niet meer gebeuren.

Oké we laten het hierbij. Maar als het niet waar zou zijn van het slaan met de riem, zou ik de jongens toch graag door een psycholoog willen laten begeleiden om uit te zoeken wat de eventuele oorzaak is van hun gedrag.

Ik sta daar niet achter en dat weet je, antwoordt hij.

Ik geloof hem niet. Maar wat moet ik doen? Hij zegt sorry en zegt dat het niet meer gaat gebeuren. Dat is het belangrijkste, dat het niet meer gebeurt.

Oké Lucas. Maar a.u.b. let vanaf nu op en laat het onmiddellijk weten als er iets ernstigs zoals dit gebeurt, goed? Het is het meest kostbare in ons leven, wij moeten de kinderen met zorg behandelen, stuur ik.

Ja dat is waar, nogmaals sorry.

Oké geniet van je dag.

Doei, stuurt hij terug.

Ik draai de kraan dicht, zet de kaarsjes aan, doe het licht uit en kruip er met mijn voetjes in. Hm, heerlijke temperatuur!

Ik ga lekker in het bad zitten. Op de rand leg ik een handdoek en leun er met mijn hoofd op. Ik speel een rustgevend muziekje af op YouTube, en sluit mijn ogen.

Ping!

Lucas weer: *Kan jij zien of jij dat truitje met dinoprint van Laurens bij jou hebt liggen?* vraagt hij.

Zeg, mijn moment afpakken, denk ik bij mezelf en typ: *Goh, dat kan Lucas, ik moet eens kijken tussen mijn was. Ik heb hier vier kindjes in huis dus het is soms zoeken. Ik laat snel iets weten.*

Ja dat is goed, merci, stuurt Lucas. En zou je in de toekomst de kleding die ze aandoen op maandag als ze naar jou komen, terug willen meegeven? Want ik heb nu nieuwe kleren gekocht en ik wil die terug.

Is dit nu serieus? De afgelopen zes jaar betaal ik al hun kleren en dan is het geen probleem dat het over en weer gaat. En nu koop jij één keer kleren voor ze en ga je zo beginnen? Geen probleem om de kleding te zoeken. Maar ik dacht dat we hadden afgesproken dat wat wij voor de kinderen kopen ook van hun is. En dat ze over en weer kunnen pakken wat ze willen zodat ze geen ongemakkelijke situaties voelen omtrent spullen? Maar als je dit echt wil, prima.

Eikel, denk ik bij mezelf.

Ik stuur er nog geïrriteerd achteraan: En trouwens, is dat co-ouderschapsplan al gehomologeerd en heb je geregeld dat het kindergeld op de gezamenlijke rekening komt? Wij zijn al zes jaar verder, Lucas. Ik kan niet alles alleen betalen hè. En ik heb al een boete van 15000 euro gehad omdat ik de kinderen ten laste had en dit niet zo bleek te zijn waardoor dat niet gehomologeerd werd, dat weet je.

Ja ja, dat is geregeld. Ik snap niet dat het nog niet op de rekening staat, het contract was al in 2013 gehomologeerd, antwoordt Lucas.

Ja zou je dat a.u.b. willen nakijken Lucas?